

Мойта жалостна дѹшница

Търси радостъ, тишинѣ !

На свѣта ѣ сячко красно.

И за вси свѣтъ-тъ ѣ мнѣ ;

Салт' за мене-ввредѣ ѣ тѣсно, —

Тѣженѣ азѣ съль и чыль.

Мойто любе дѣ-й не знаѣ

Него търся на-всѣдѣ,

Та са чѹдѣ и са маѣ,

Дѣ го мого азѣ видѣ.

Ахъ рѣчѣте ми дѣрвѣта !

Щѣ ли да го видѣ азѣ ? —

ѣ Не ма, не ма ѣ въ долове-тѣ

Сѣкашѣ снѣжъ нѣкой гласѣ.

Ахъ да-а' нѣдѣ то въздѣна

И са чѹва че стѣнтѣ ?

Гласѣ пакѣ снѣжъ сдыша, адыша

А сѣрце-то ми трѣпѣ.

Ако сѣи окѣнѣ

Щѣ ма найде въ гробѣ

Щѣ ма смысли, щѣ прѣ

Горкы съзѣ зарадѣ миѣ ?